

РАДОСТЬ

Пристигна баба Марта,
Отключи златни двери
И Слънчо златолжчи
Крилеть си разпери.

Възседна конь-огнянецъ,
Пое въ ржка юздата,
Прекръсти се и мигомъ
Политна надъ земята,

Заплака баба Зима,
И съ вехтата торбичка
Пое низъ друма бавно
Съ тжга въ сърдце, самичка.

Размита Слънчо весель
Пжтечкитъ зарити,
И буди цвѣтицата
Въ земята топла скрити.

Свѣтлѣятъ небесата,
И дѣхъ се нѣженъ лѣе —
Грѣй пролѣтъ свѣтлоока
И радость вредомъ лѣе.

Людмилъ Ст. Дриновъ

ЮНАШКА ДРУЖИНА

Една вечеръ Димо и дружината му нападнаха дветъ купи сѣно на дѣдо Стоимень. Покатериха се по тѣхъ, скачаха и се качваха, докато не ги изравниха съ земята. Дѣдо Стоимень се оплака на Димовата майка. За наказание на другия день, тя заключи Димо самъ въ малката кжщичка, кждето бѣха дошли отъ нѣколко дни. Като остана самъ, Димо отвори прозореца, хвана съ ржце желѣзнитъ пржчки на решетката и огледа на тжжено съседнитъ лозя и малкитъ кжщички въ тѣхъ, кждето го чакаха другаритъ му. По едно време отъ най-